

Missie

Nieuwsbrief mei 2015
Tuma Viela

...-12-13-14-15-16-17-18... That's it!

De oude, keurige, onberispelijk geklede vrouw kijkt me tevreden aan terwijl haar kleindochter van een jaar of tien, verlegen alles stilletjes gadeslaat. Vorige week kwam deze mevrouw hier voor de zoveelste keer lege waterzakjes inleveren... Kordaat stopt de dame de 18 schooltassen in de zak die ze meegenomen heeft, geeft die aan het kind om het te dragen, staat op en zegt in keurig Engels tegen me: 'Zo, deze gaan naar Gambaga, naar het dorp waar ik geboren ben. Wat een troep daar! Ik heb de kinderen daar aan het werk gezet en vandaag zal ik ze belonen...!' Ze schuift haar bril verder op haar neus en vertrekt, kaarsrecht, met een opgeheven gezicht en een voldane glimlach op haar lippen, de kleindochter in haar kielzog... Ik kijk Hamdia aan en we denken hetzelfde... "Een vrouw met een missie!"

Hamdia kruipt weer achter haar naaimachine, ik achter mijn laptop en typ: 'Missie...' Meteen na dat ene woord, wat me een mooie titel lijkt voor de nieuwste nieuwsbrief, zie ik vanuit mijn ooghoek een kind naar mijn tafel komen. In Dagbanli steekt hij een heel verhaal tegen me af.

Ik schuif mijn leesbril bovenop mijn hoofd en kijk betoverd naar het kind dat helemaal opgaat in zijn verhaal al begrijp ik er helemaal niets van. De hartstochtelijke manier waarop hij mij iets duidelijk probeert te maken is prachtig om te zien. Als hij eindelijk uitgepraat is kijkt hij me vragend aan waarop ik vragend naar mijn collega Lamanatu kijk, die met vier woorden het hele verhaal samenvat: 'He lost his paper...'
Aha...! Dan kan ik me wel zo'n beetje indenken wat hij me heeft proberen te vertellen. Ik heb de verschillende verklaringen voor het verdwijnen van 'afhaalbewijsjes' al zo vaak gehoord! Het ene verhaal is nog fraaier dan het andere! Fantasievol, met een paar 'leugentjes om bestwil' ertussen geweven die telkens op hetzelfde neerkomen: het was de schuld van die ander... Een vleugje drama, nerveus gefriemel van vingers en een ietwat gespannen blik in de ogen waar ook die ene vraag steeds in te lezen valt: 'Zal ze me geloven?'

"Daar heb ik nou ook altijd last van!" zeg ik glunderend tegen hem. "Ik ben zo'n sloddervos dat ik altijd van alles kwijtraak en me niet eens meer kan herinneren waar ik het gelaten heb! Laatst had ik nog een belangrijk papiertje in mijn broekzak laten zitten en gedachteloos meegewassen zodat het helemaal kapot, verfrommeld en onleesbaar was geworden! Ik heb het weg moeten gooien... helemaal verprutst!" Ik lach om mijn eigen domheid en zie het joch verbaasd naar me kijken en langzaam ontspannen... Als hij even later vliegensvlug met zijn nieuwe schooltas op zijn rug de werkplaats uit rent kan ik zijn gedachten wel raden... "Missie geslaagd!"

Afgeleid door dit leuke voorval klap ik mijn laptop dicht en kijk stilletjes naar al die werkende mensen die ik zo mooi kan aanschouwen vanaf mijn werkplekje helemaal aan het uiteinde van de werkplaats:

Zie Ma humu daar eens zitten... die begon als zakjeswasser maar sinds kort vult ze haar dagen achter de naaimachine waar ze als een volleerd naaister met trots de zakjes aan elkaar naait...

Dan Gafaru en Gafaru, de twee jongemannen die van zakjesknipper nu de hele verwerking van de zakjes tot aan het naaien beheersen en uitvoeren. Ze springen bij daar waar hulp nodig is, tonen initiatief, en voelen zich verantwoordelijk...

Ik zie nog net de voetjes van Mardia en Radia, de tweeling van Asana die op een matje onder de tafel zijn geschoven en heerlijk liggen te slapen op het ritmisch geratel van de tientallen naaimachines... Ik bewonder Asana om haar organisatietalent. Een zo vanzelfsprekende 'combineer moeder' die moeiteloos, tegelijkertijd moedert en werkt...

En dan Haruna, die het presteert, met zijn geliefde snuiftabak tussen duim en wijsvinger, om een schaar te hanteren waarmee hij de zakjes keurig open knipt... Doe dat maar eens na!

En in en uit mijn beeld verschijnen en verdwijnen ertussendoor altijd weer kinderen met zakjes in hun handen, een nieuwe schooltas om de schouders of kaarsrecht staand bij Rahinatu die ze een regenjas aanmeet. Een kind met een kind op de rug, zittend naast Ayisha die snel een schooletui in elkaar naait: Klaar terwijl je wacht! Als ik even door het raam naar buiten tuur zie ik kinderen in een plukje schaduw hun zakjes voor de laatste keer ordenen en tellen voor ze het in komen leveren... Een jongen die voor zijn moeder zeildoek komt ophalen, een meisje met een gescheurde tas die weer gerepareerd moet worden...

Ik blijf een tijdje in gedachten kijken... Dit is zo wat ik wilde...! Een bruisende, levendige werkplaats waar we iets proberen te bewerkstelligen dat impact heeft!

Even later trek ik met een tevreden zucht mijn laptop weer open om verder te werken aan 'Missie' als ik met een schuin oog maar liefst 5 nieuwe berichtjes in mijn inbox zie staan:

De eerste is een bevestiging van Angelique, dat ze akkoord gaat met het sponsoren van 3 vrouwen met een lichamelijke beperking om 2 jaar lang werkervaring op te doen in onze werkplaats... Geweldig nieuws!

Mohammed van ADOM-TV laat weten dat we gisteren op TV waren...!

De Rietzanger in Eelderwolde schrijft dat op hun school de tentoonstelling Afval/Recycling een groot succes was en dat de verkoop van hun 'Afvalkunst' aardig wat opgeleverd heeft!

Dan volgt een leeg berichtje... Enkel een bijlage: Een foto van een lachende Daan, voorzitter van onze stichting, met een symbolische cheque in zijn handen. Gekregen na het geven van een lezing bij de Lions...

Als laatste een mail van KLM waar ik al op zat te wachten... mijn e-Ticket voor 5 Juni a.s...

Mijn gedachten gaan richting Nederland... Ik zie me al heerlijk bij mijn moeder op het terras onderuit in een ligstoel hangen, lekker eten, vrienden bezoeken, met het bestuur om de tafel zitten, lezen, uitrusten, wandelen, bijpraten en energie opdoen... Dat is nog eens een leuke missie!

En met dit alles in het vooruitzicht schrijf ik in één ruk de nieuwste nieuwsbrief...